

Quan ens vam oblidar que s'acabava el món

Californication (Red Hot Chili Peppers, 1999)

Durant el 1999, la població mundial estava pendent només del canvi de segle i de les conseqüències que portaria. En cap cas s'esperaven grans sorpreses fora que s'acabés o no el món, o que la tecnologia col·lapsés, i encara menys a l'escena del rock. El públic en general havia considerat bons els treballs que havien publicat poc abans algunes bandes consolidades del moment com Pearl Jam (Yield), The Smashing Pumpkins (Adore), Blink-182 (Enema of the State) o Blur (13). Va ser en aquest context, sense que ningú s'ho esperés, que al juny d'aquell mateix any es publica Californication de la banda de funk-rock californiana Red Hot Chili Peppers. Era el setè àlbum d'estudi del grup. I el disc va representar un canvi radical en relació amb el que la banda havia fet fins llavors.

L'esperat retorn de John Frusciante (en substitució de Dave Navarro, que no va acabar d'encaixar a la banda) i l'arribada de l'imponent productor Rick Rubin ho varen canviar tot. Frusciante ja era considerat com un dels millors i més influents guitarristes del moment i oferia una qualitat en els seus treballs que Navarro difícilment donaria. Rubin, després de produir diversos treballs amb Johnny Cash i Aerosmith, en plena recerca de nous sons que fusionessin el rap i el heavy metal, va saber donar un aspecte més cuidat, madur i melòdic al disc. Després d'uns anys prolífics en bandes i en nous sons de l'escena rock que buscaven un to més alternatiu i adient als nous temps sense trencar l'essència del passat, el públic en general va deixar de pensar que el món s'acabaria: hi havia esperança i futur!

I així és com el tema "Around the world" ens presenta aquest disc, amb un distorsionat riff inicial de John Frusciante i la bateria de Chad Smith, seguit del baix del carismàtic Flea i la veu enèrgica d'Anthony Kiedis. Carta de presentació suficient per saber que alguna cosa ha canviat tant a la banda i a la resta d'escena musical. Cadascun dels quinze temes que venen a continuació parlen per si sols. Destaquen grans peces com la melancòlica i dura "Scar Tissue", que tractava la necessitat de redempció de Kiedis i Frusciante (i amb un videoclip que va fer que un servidor l'escoltés en bucle quan tenia disset anys i gravava els programes de European Top Twenty de la MTV de l'època), la freda "Otherside", o el tema que dona nom al disc, "Californication", himne de presentació de la banda en moltes situacions i d'una època que no es diferencia molt de l'actual. Al tema es mostra una versió més realista de la societat i la cultura californiana, més decadent i amb poques perspectives de futur, davant de la idea del clàssic somni americà.

Igualment important és la portada del disc, element d'una altra època en què la presentació del treball ho era tot. L'autor Lawrence Azerrad es va basar en un somni de Frusciante que posteriorment va interpretar Anthony Kiedis. Una simple piscina projecta un cel amb un blau esplèndid i el contrasta amb una intensa lava que conté a l'interior: es mostrava de nou la presència d'una societat pura enfront una realitat més apocalíptica. La imatge va convertir-se en una presentació inconfusible pels fans que vàrem omplir les botigues de discs al seu moment per fer-nos amb aquest treball.

Figures com Billy Corgan (The Smashing Pumpkins) o Dave Grohl (Nirvana, Foo Fighters) es varen alinear amb gran part de la crítica del moment per aplaudir aquest elapè. El grup californià no s'havia estancat amb el seu estil bàsic i festiu de funk-rock que havia desenvolupat anteriorment, i va oferir una obra més compacta i madura que el va relançar com un dels grans grups

de rock i de l'escena musical del moment. Així és com ens vàrem oblidar que faltaven sis mesos perquè s'acabés el món, i que ni tan sols havia començat l'estiu; teníem el complement perfecte pel nostre Discman i hores per revisar una vegada i una altra els diferents temes del disc. Caldria comprar moltes piles.

Crítica elaborada per la **Biblioteca Marc de Vilalba (Cardedeu)** en el marc del projecte Va de música.